

ಕಠಿಣವಾಗಿ ಹೋಯಿತು ! ಎಷ್ಟೋ ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಈ ಭಾರತದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಧರ್ಮದ ಜನರು ಬಂಧುಗಳಂತೆ ಸೌಹಾರ್ದದಿಂದ ಬಾಳುತ್ತ ಬಂದವರೇ ಈಗ ಹುಲಿಸಿಹಾಡಿ ಕ್ರೂರ ವನ್ಯ ವೃಗಗಳಂತೆ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿರುವ ರಕ್ತದ ಹೊಳೆ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವ ದಾರುಣ ದೃಶ್ಯವು ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಹಿಂದುಸ್ತಾನ ದಲ್ಲಿ ಕಾಣಹತ್ತಿತು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಭಾವನೆ ಉಕ್ಕೇರಿ ಬಂದವು. ಇದಂಥ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ? ಇದಂಥ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ? ಬೇಡ ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ವಿಭಜನೆಗೆ ಒಪ್ಪಿದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮುಖಂಡರು ತಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಗಳೇ ಆಗಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರು ದುಃಖ ದಿಂದ ನೊಂದು ಹೋದರು. ದಿಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ದರ್ಗಾವನ್ನು ಜನಜಂಗುಳಿ ಹೊಕ್ಕು ಧ್ವಂಸ ಮಾಡುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರು ೨೧ ದಿನದ ಉಪವಾಸ ಸುರು ಮಾಡಿದರು. ಉಪವಾಸದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಆ ದರ್ಗಾವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಪೂರ್ವ ಬಂಗಾಲದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾಂಕ ಮುಸ್ಲಿಮರು ಹಿಂದೂ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಂಕರ ಮೇಲೆ ವಿಪರೀತ ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡೆ ಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಯಾವ ಮುಸ್ಲಿಮನು ಉಪವಾಸ ಮಾಡಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದನು ? ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರೇ ಹೋದರು. ಹಿಂದುಸ್ತಾನದಲ್ಲಿಯೆ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯೆ ಮುಸ್ಲಿಮರ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡೆಯಬಾರದೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೂ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನದಲ್ಲಿಯೆ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯೆ ಹಿಂದೂಗಳಮೇಲೆ ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡೆಯಬಾರದೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೂ ಗಾಂಧೀಜಿ ಯೊಬ್ಬರೇ ಏಕಾಕಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಮಾನವೀಯತೆಯ, ಅಹಿಂಸೆಯ ಪೂಜಾರಿಯಾಗಿದ್ದ ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ದಾರಿಯೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಜನ ಕೇಳಲಿ ಬಿಡಲಿ ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ಗಾಂಧೀಜಿ ನೌಖಾಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಅಲ್ಲಿಯ ಬಹುಸಂಖ್ಯೆ ಮುಸ್ಲಿಮರಿಗೆ ಎರಡು ವಿವೇಕದ ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯೆ ಹಿಂದುಗಳಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ಮತ್ತು ಧೈರ್ಯ ಕೊಡುತ್ತ ತನ್ನ ಸ್ವಂತದ ರಕ್ಷಣೆಯ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಆ ಸರ್ವಶಕ್ತ ಪರಮಾತ್ಮನಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಹತ್ತಿದ ಆ ಮಹಾ ವಿಭೂತಿಗೆ ದಿಲ್ಲಿಯ ಕೆಂಪು ಕೋಟೆಯ ೧೫ ನೇ ಅಗಪ್ಪದ ವೈಭವ ನೋಡುವ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗಾಗಬೇಕು ? ಅವರಿಗೆ ಕೆಂಪು ಕೋಟೆಯ ಬದಲು ಪರಸ್ಪರರು ಹರಿಸುತ್ತಿರುವ ಕೆಂಪು ರಕ್ತ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು !

ರಾಷ್ಟ್ರಸಿತನ ಪೂರ್ಣಾ ಹುತಿ !

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ದೊರಕಿತು, ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರ ಸೂತ್ರಗಳು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದವು. ಇನ್ನೇನು ಭಾರತದ ಸರ್ವಾಂಗೀಣ ವಿಕಾಸ ಕಾಲ ಸಮೀಪಿಸಿತು. ರಾಮರಾಜ್ಯ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಯಿತು ಎಂದು ಸುಖಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಜನತೆ ಲೋಲಾಡುತ್ತಿರುವ ವಷ್ಟರಲ್ಲಿ “ ಹಾ ಹಂತ ಹಂತ ನಲಿ ನೀಂ ಗಜ ಉಚ್ಚ ಹಾರ ” ಎಂಬಂತೆ ಭಾರತಮಾತೆಯ ಸ್ಥಿತಿ ಆಯಿತು ! ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಐದು ತಿಂಗಳು ಸಹ ಗತಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರ

ಪಿತ ಮ. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ಭಾರತೀಯನೇ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಉಚ್ಚ ವರ್ಣದವನೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ತಲೆತಿರುಕ ನೀಚ ಹಿಂದುವೇ ಗುಂಡಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಭಾರತಮಾತೆಯನ್ನು ಅನಾಥಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನು ! ೩೦ ನೇ ಜಾನೇವರಿ ೧೯೪೮ ನೇ ಇಸವಿಯ ಶುಕ್ರವಾರ ದಿವಸ ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಬಿರ್ಲಾ ಭವನದ ಎದುರಿನ ಬೈಲಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯದಂತೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಾಗಿ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾವಿರಾರು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರು ಭಕ್ತರು ನೆರೆದಿದ್ದರು. ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಲು ಬರುವವನಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಎಂಬವನು ಮುಂದೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಕೈಯೊಳಗಿನ ರಿಪಾಲ್ಟರದಿಂದ ಮೂರು ಗುಂಡು ಬಾಪೂಜಿಯ ಎದೆಗೆ ಹೊಡೆದನು ! ಹೇ ರಾಮ, ಹೇ ರಾಮ ! ಎಂದು ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮಹಾತ್ಮರ ಕೃತ ದೇಹ ಧೂಪನೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕುಸಿಯಿತು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಹಾದಾಕಾರ ! ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ದುಃಖಪರಿತಪ್ಪರಾದ ಲಕ್ಷವಧಿ ಜನರ ಸಾಗರವು ವಿದ್ಯುತ್ತಿನ ಆಘಾತವಾದಂತೆ ಹೌ ಹಾರಿ ಬಿರ್ಲಾ ಭವನದ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿತು ! ದೇಶದ ತುಂಬ ಆಕಾಶವಾಣಿಗಳು ಈ ದುಃಖಾತಿರೇಕದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತತ್ಕ್ಷಣ ಬಿತ್ತರಿಸಿದವು ! ಜನರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ವಿಶ್ವಾಸವೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸುದ್ದಿ ನಿಜವಿರಬಹುದೇ ಎಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಭಾರತೀಯನು ಸಂಶಯದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದನು. ಆದರೆ ಕೆಟ್ಟ ಸುದ್ದಿ ಸುಳ್ಳಾಗಿದ್ದವೆಂದು ನಿಮಿಷಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು !

ಅಂದು ಬೆಳಗಾವಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕಮಿಟಿಯ ಸಕಲ ಸದಸ್ಯರ ಸಭೆ ಚಿಕ್ಕೋಡಿ ರೋಡ ಸ್ಟೇಶನ್ನಿನ ಹತ್ತರದ ಜೋಡಟ್ಟಿಯ ರೆಸ್ತ ಹೌಸದ ಬೈಲಲ್ಲಿ ಕೂ ತ್ತು. ಕೊಲ್ಹಾಪೂರ ಸಂಸ್ಥಾನವನ್ನು ಗದಗದ ನಡುಗಿರಿ ೧೯೪೨ ರ ಕೊನೆಯ ಅಂದೋಲನದಲ್ಲಿ ಕಡೆತನಕ ಭೂಗತರಾಗಿ ಉಳಿದು ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಸ್ಥಾನಿ ಪ್ರಜಾಧುರೀಣರಾದ ಶ್ರೀ ರತ್ನಪ್ಪಣ್ಣ ಕುಂಭಾರ ಅವರು ಈ ಸಭೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅದೇ ತಾನೇ ಪ್ರಕಟಗಾಗಿದ್ದ ರತ್ನಪ್ಪಣ್ಣ ನವರನ್ನು ನೋಡಲು ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಜನ ಕೂಡಿತ್ತು. ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮೂರು ಸಾಲು ನೂರು ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಸಭೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟ ಮುಗಿದಿತ್ತು, ಶ್ರೀ ರತ್ನಪ್ಪಣ್ಣ ೪ ಗಂಟೆಗೆ ಬಂದು ಸಭೆಯ ವೇದಿಕೆಯಮೇಲೆ ಹತ್ತುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಯಾರೋ ಬಂದು ಗಾಬರಿಯ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಶ್ರೀ. ವೆಂಕರಡ್ಡಿಯವರ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಭಯಾನಕವಾದ ಗಾಂಧೀಹತ್ಯೆಯ ಸುದ್ದಿ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದರು ! ಶ್ರೀ ಅಣ್ಣಾ ಗುರುಜಿಯವರು ಸಭಿಕರಿಗೆ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಈ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಸುವದೇ ತಡ ಜನರು ದುಃಖಾಶ್ರುಗಳನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತ ಅಯ್ಯೋ ಎಂದು ಎದೆ ಎದೆ ಬಡಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬೋರಿಟ್ಟರು. ಸಭೆ ನಡೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಊರುಗಳಿಗೆ ಹೊರಡಲನು ವಾದರು. ಈಗಿನಂತೆ ಬಸ್ಸುಗಳ ಅನುಕೂಲತೆಯೂ ಆಗ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರೇಡಿಯೋ ಟ್ರಾನ್ಸಿಸ್ಟರ ಗಳೂ ಅದೇ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಬರಹತ್ತಿದ್ದವು. ಜನ ರೇಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಶನ್ನಿಗೆ ಧಾವಿಸಿತು. ಬಂದ ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತ ದಟ್ಟಣೆಯಲ್ಲೂ ಹತ್ತಿದರು. ರೇಲ್ವೆ ಡಬ್ಬಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವರಿಂದ ಈ ಕೆಟ್ಟ ಸುದ್ದಿ ನಿಜವೆಂದು ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ದುಷ್ಟ ಮುಸಲ್ಮಾನ ತಲೆತಿರುಕನ ಕೆಲಸ ಇದಾಗಿರಬಹುದೆಂದೇ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದಂತೆ ನಾವೂ ತಿಳಿದೆವು. ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ನಿರ್ಮಾಣದಿಂದ ದೇಶದ

ತುಂಬ ವಿಶೇಷತಃ ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದ ಹಿಂದೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ದಂಗೆ ಕೊಲೆ ಸುಲಿಗೆಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ತಿಳಿಯುವುದು ಸಹಜವಾಗಿತ್ತು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದವನು ಮುಸಲ್ಮಾನನೇ ಇರಬಹುದೆಂದು ತತ್ಕ್ಷಣ ಮುಸಲ್ಮಾನರೇ ಭಾವಿಸಿ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅಗಾಧ ಸಂಕಟ ಬಂತೆಂದು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ಆತ್ಮ ರಕ್ಷಣೆಯ ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಿದ್ದರು. ಆದರೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ ಬೇರೆಯಾಗಿದೆಯೆಂದೂ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದ ಪಾತಕಿಯು ಹಿಂದಾವೇ ಆಗಿರುವನೆಂದೂ ಮರುದಿನ ಆಕಾಶವಾಣಿಯು ಸಾರಿತು. ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಜೀವ ಉಳಿಯಿತೆಂದು ನಿಜ್ಜುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು. ಪ್ರಕ್ಷುಬ್ಧ ಜನತೆಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು !

ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಕೊಲೆಯ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ದೇಶದ ವಾತಾವರಣವು ಜಾತೀಯ ದ್ವೇಷದಿಂದ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ದೇಶ ವಿಭಜನೆಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆದ ಸಾಲ ಸೊತ್ತುಗಳ ಹಂಚಿಕೆಯ ಕರಾರಿನನ್ವಯ ಭಾರತವು ಪಾಕಿಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ೫೫ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಪಾಕಿಸ್ತಾನವು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ೪೫೫ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಪ್ರಥಮ ಗವರ್ನರ್ ಜನರಲ್‌ರಾಗಿದ್ದ ಭಾರತದ್ವೇಷಿ ಹಿಂದುಗಳ ಕಡುಪೈರ ಬ್ಯಾ. ಜಿನ್ನಾಸಾಹೇಬರು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಕೊಡಲಿರುವ ಹಣವನ್ನು ತಾನು ಕೊಡುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಸರದಾರ ವಲ್ಲಭ ಭಾಯಿಯವರು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಕರಾರಿನನ್ವಯ ಸಲ್ಲ ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ಪಾಕಿಸ್ತಾನವು ಕೊಡುವದಿಲ್ಲವಾದರೆ ಭಾರತವೂ ಪಾಕಿಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಹಣವನ್ನೂ ತಾವು ಕೊಡುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರು ! ಜಿನ್ನಾಸಾಹೇಬರು ಬರತಕ್ಕ ಹಣ ಮಾತ್ರ ತೀವ್ರ ಬರಬೇಕೆಂದು ದುಂಬಾಲ ಬಿದ್ದರು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೆ ಇವೆಲ್ಲ ತಿಳಿಯಿತು. ಸರದಾರ ವಲ್ಲಭಭಾಯಿಯವರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ತಮ್ಮ ತತ್ವೋಪದೇಶ ಮಾಡಿದರು. ಕರಾರದಂತೆ ನಡೆಯುವುದು ಸಜ್ಜನರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅನ್ಯರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂಬದನ್ನೂ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾರೆಂಬದನ್ನೂ ನೋಡದೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಪಾಲಿಸಬೇಕು ನೀತಿಯಂತೆ ನಡೆ ನಡೆಯಬೇಕು. ಪಾಕಿಸ್ತಾನವು ಕರಾರು ಪಾಲಿಸದಿದ್ದರೂ ಭಾರತವು ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಉಪದೇಶಿಸಿದರು. ಸರದಾರರು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಮಾತನ್ನು ಒಪ್ಪಿದಾದರು. ಆಗ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ತಮ್ಮ ಕಾದಿಟ್ಟ ಶಸ್ತ್ರವಾದ ಉಪವಾಸ ಶಸ್ತ್ರ ಹೊರತೆಗೆದದ್ದರಿಂದ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ೫೫ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತ ಗಾಂಧೀಜಿಯ ಪ್ರಾಣ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಆಗಣತವಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ಬಗೆದು ಆ ಹಣವನ್ನು ಪಾಕಿಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಸರದಾರರು ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರು !

ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಮುಸಲ್ಮಾನ ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳಿರುವರೆಂದೂ .. ಹಿಂದುಸ್ತಾನ ಹಿಂದುವೊಂಕಾ ನಹಿ ಕಿಸಿಕೆ ಬಾಪಕಾ " ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸುತ್ತ ಆರ್. ಎಸ್. ಎಸ್. [ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸ್ವಯಂಸೇವಕ ಸಂಘ] ವೂ, ಹಿಂದೂಸಭಾವಾದಿಗಳೂ ಪ್ರವಿರವಾದ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ವರುಷಗಟ್ಟಲೆ ನಡೆಸಿದ್ದರು. ತಾಲೂಕು ಮಟ್ಟದ ಆರ್. ಎಸ್. ಎಸ್. ದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗಾಂಧಿ ದ್ವೇಷದ ಪ್ರಮುಖ ವಿಷಯ ಕಲಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿತ್ತು. ಹಿಂದೆ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿಗಳೆಂದು ಹೆಸರಾದ ಮುಖಂಡರೂ ಜಾತಿದ್ವೇಷದ ಈ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತಿಷ್ಟು

ಎಣ್ಣೆ ಸುರಿಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡಿದರು. ಕೆಲ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮುಖಂಡರೂ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಆರ್. ಎಸ್. ಎಸ್. ವನ್ನು ಅಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದೆಲ್ಲದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಪೂರ್ಣಾಹುತಿಯಾಯಿತು.

ಗಾಂಧಿ ಹತ್ಯೆಯನಂತರ ಹಿಂಸಾಚಾರ !

ಮುಸಲ್ಮಾನನೇ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದನೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೊಂಚು ಹಾಕಿದ ಹಿಂದೂ ತಲೆತಿರುಕರಿಗೆ ಈ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದವನು ಮುಸಲ್ಮಾನನಲ್ಲ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿಯ ಗೋಡಸೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಾಗ ಅವರ ಸಿಟ್ಟು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮಾಜದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿತು. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಬಾಹ್ಯಣೇತರ ವಾದವನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ದ್ವೇಷ ಬೆಳಸಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಇಂಥ ಮುಖಂಡರಿಗೆ ಇದೊಂದು ಅಪೂರ್ವ ಸಂಧಿ ಲಭಿಸಿತು. ಗೋಡಸೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು, ಆದ್ದರಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಲ್ಲ ನೀಚರು, ಅವರ ಮನೆ ಸುಡಬೇಕು, ಆಸ್ತಿ ಲೂಟಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಹೊಡೆಯ ಬೇಕು, ಬಡೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಮುಖಂಡರು ಭಾವನಾಪ್ರಧಾನ ಅವಿವೇಕಿ ತರುಣರನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚುವರು, ಆಸ್ತಿ ಲೂಟಿ ಮಾಡುವರು ಅವರನ್ನು ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಸುವರು ಮುಂತಾದ ಅರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪುಂಡಾಟಿಕೆ ಸುರು ಆಯಿತು.

ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರವು ಈ ಪುಂಡಾಟಿಕೆಯ ಕೇಂದ್ರವಾಯಿತು. ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಿರುವ ಕೆಲವರೂ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮುಖಂಡರಾಗಿದ್ದ ಹಲವರೂ ಸ್ವತಃ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಗಳನ್ನು ಸುಡಿಸಿ ಕೃತ್ಯಕೃತರಾದರು. ಹಳ್ಳಿಪಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಓಡಿಬಂದು ಪಟ್ಟಣ ಸೇರಹತ್ತಿದರು. ಪಾಕಿಸ್ತಾನದಿಂದ ಹಿಂದುಗಳು ಓಡಿಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಈ ದೃಶ್ಯವಿತ್ತು. ಕೊಲ್ಲಾಪೂರ ಸಾಂಗ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳು ಅಮಾನುಷವಾಗಿದ್ದವು.

ಬೆಳಗಾವಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಬಿಸಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ತಗಲಿತು. ಈ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರ ಪಕ್ಷವೂ ಮುಖಂಡರೂ ಹಿಂದೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಜಾತಿದ್ವೇಷವನ್ನು ಸರಕಾರದ ಉತ್ತೇಜನದಿಂದ ಬೆಳೆಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಜನತೆಯು ಸಮಂಜಸವಾದದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಯಶ ಬರಲಿಲ್ಲ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನೆನಪಿಡುವ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ಈ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕನ್ನಡಮಾಲಿ ಗಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಗಾಂಧಿ ಹತ್ಯೆಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಪುಂಡಾಟಿಕೆ ನಡೆಯಿತು. ಉಳಿದಕಡೆಗೆ ಎಲ್ಲೆಯೂ ಈ ಪಿಡುಗು ಹಬ್ಬಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಸಂಖ್ಯೆ ಈ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೆ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಇರಬಹುದು. ಲಿಂಗಾಯತ, ರಡ್ಡಿ, ಕುರುಬ, ಹರಿಜನ ಮುಂತಾದವರು ನೂರಕ್ಕೆ ೨೫, ೫, ೧೦, ೧೨ ಹೀಗೆ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಗಾಂಧಿಹತ್ಯೆಯ ಪುಂಡಾಟಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ತಪ್ಪಿಸಹ ಈ ಸಮಾಜದವರಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ತೊಂದರೆ ಯಾಗ

ಲಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ದೊರೆಯಿತು. ಚಂದಗಡ ತಾಲೂಕಿನ ಮಿಡ್ಕುಣಿ, ತ. ಕೆ. ವಾಡಿ, ಹಲಕರ್ಗ, ಆಡಕೂರ; ಬೆಳಗಾವಿ ತಾಲೂಕಿನ ಕಾಲಕುಂದ್ರಿ, ಉಚಗಾವ, ಅಂಬೇವಾಡಿ, ಕಾಕತಿ, ಕಣಬರ್ಗ; ಹುಕ್ಕೇರಿ ತಾಲೂಕಿನ ದಡ್ಡಿ, ಸಂಕೇಶ್ವರ, ಕಣಗಲಿ; ಚಿಕ್ಕೋಡಿ ತಾಲೂಕಿನ ಅಕ್ಕೋಳ, ಕುರ್ಲಿ, ಅಥಣಿ ತಾಲೂಕಿನ ಸಂಬರಗಿ ಮಂಗಳೂರಿ ಮುಂತಾದ ಊರಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮೇಲೆ ಕಠೋರವಾಗಿ ದಾಳಿ ನಡೆದವು, ಮನೆ ಸುಟ್ಟವು, ಆಸ್ತಿ ಲೂಟಿಯಾಯಿತು. ಈ ಎಲ್ಲ ಪುಂಡಾಟಕ್ಕೆ ನಡೆದದ್ದು ಮರಾಠೀ ಗಡಿಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ. ಅದೂ ಮರಾಠಾ ಪುಂಡರಿಂದ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಜಾತಿದ್ವೇಷದ ಪ್ರಚಾರ ಎಷ್ಟು ಸಂಘಟಿತವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬುದರ ಕಲ್ಪನೆ ಬರಬಹುದು.

ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ದುಷ್ಟನೆಂದು, ನೀಚನೆಂದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜಾತಿಯವರೆಲ್ಲ ದುಷ್ಟರು ನೀಚರೆಂದು ತಿಳಿಯುವದಾಗಲೀ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನ ಜಾತಿಯವರೆಲ್ಲ ಶ್ರೇಷ್ಠರೆಂದು ತಿಳಿಯುವದಾಗಲಿ ಎರಡೂ ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ ಕಲ್ಪನೆಗಳಾಗಿವೆಯೆಂದು ಇತಿಹಾಸ ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿದೆ. ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸ, ಲೋಕಮಾನ್ಯ ತಿಲಕ ಗೋಖಲೆ, ರಾನಡೆ, ಸಾವರಕರ ಮುಂತಾದವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರೆಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಲ್ಲ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾಗಬಹುದೋ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟಿ, ಸೂರ್ಯಾಜಿ ಪಿಣಿರಂಥ ಫಿತೂರಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿದ ಸಮಾಜದವರೆಲ್ಲ ಫಿತೂರಿಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯುವದು ಮೂರ್ಖತನದ್ದೂ ಅವಿವೇಕತನದ್ದೂ ಆಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ದುಷ್ಟರೂ, ಶಿಷ್ಟರೂ ಇರತಕ್ಕವರೇ. ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪರಕೀಯರ ಗಲಾಮಗಿರಿಯ ಬಂಧನ ಹರಿದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸೂರ್ಯನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸಿದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸೂರ್ಯ ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜನು ಮರಾಠಾನಲ್ಲವೇ ? ಮಹಾತ್ಮರಿಗೆ, ಶಿಷ್ಟರಿಗೆ ಜಾತಿಪಂಥವಿಲ್ಲ. ಅವರು ಲೋಕವಂದಿತರು. ದುಷ್ಟರು ಯಾವ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿರಲಿ ಲೋಕನಿಂದಿತರು, ಎಂಬ ವಿವೇಕವನ್ನು ನಾವು ಇನ್ನೂ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಆಗಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಜಾತೀಯ ಘರ್ಷಣೆ ಮತ್ಸರಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ನಂತರವೂ ಈ ಘರ್ಷಣೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬದು ದುರ್ದೈವದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಇತಿಹಾಸದಿಂದ ನಾವು ಇನ್ನೂ ಪಾಠ ಕಲಿತಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಪುರಾತನ ಮಹಾ ಭಾರತದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಕೊಂದು ೧೮ ಅಕ್ಷೋಹಿಣಿ ಸೈನ್ಯದ ನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾದ ಕೌರವಪಾಂಡವರು ಒಂದೇ ಜಾತಿಯ ಒಂದೇ ವಂಶದವರಾಗಿದ್ದರು.

ಆಧುನಿಕ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತವನ್ನು ಪರತಂತ್ರ ಮಾಡಲು ರಜಪೂತರ ಕೊನೆಯ ಅರಸ ಪೃಥ್ವಿರಾಜ ಚವ್ವಾಣನಮೇಲೆ ಏರಿಬರಲು ಪರಕೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಮಹಮ್ಮದ ಘೋರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ ಜಯಚಂದನು ಪೃಥ್ವಿರಾಜ ಚವ್ವಾಣನ ಜಾತಿಯವನೇ ವಂಶದವನೇ ಆಗಿದ್ದನು.

ರಜಪೂತ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿ ದಿಲ್ಲಿಯನ್ನು ಗೆದ್ದ ಪರಾಣ ಅರಸರಲ್ಲಿಯ ಕೊನೆಯ ಅರಸನಾದ ಇಬ್ರಾಹಿಮ ಲೋದಿಯನ್ನು ಕೊಂದು ರಾಜ್ಯಗೆದ್ದ ಬಾಬರನು ಅದೇ ಜಾತಿಯವನಾಗಿದ್ದನು.

ಮೊಗಲರ ಕೊನೆಯ ಅರಸನಾಗಿದ್ದ ಔರಂಗಜೇಬನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮಂಣುಪಾಲು ಮಾಡಲು ಮುಖ್ಯಕಾರಣರಾದ ಆದಿಲಶಾಹಿ, ಕುತುಬಶಾಹಿ ಮುಂತಾದ ಪಂಚಶಾಹಿ ಅರಸರು ಒಂದೇ ಜಾತಿಯವರಾಗಿದ್ದರು.

ಮರಾಠಾ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಫಿತ್ಹಾರಿಯಿಂದ ನಾಶಪಡಿಸಿದ ಸರದಾರರು ಒಂದೇ ಜಾತಿಯವರಾಗಿದ್ದರು.

ಪೇಶವೆಯವರ ರಾಜ್ಯದ ಅಳಿಗಾಲಕ್ಕೆ ಖಡಕಿ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಕಾರಣರಾದವನು ಫಿತ್ಹಾರಿಯು, ಅದೇ ಪೇಶವೆಯವರ ಜಾತಿಯವನೇ ಆಗಿದ್ದನು.

ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದ ಚಿಕ್ಕ ರಾಜ್ಯಗಳಾಗಿದ್ದ ನರಗುಂದ ಕಿತ್ತೂರಗಳನ್ನು ಫಿತ್ಹಾರಿಯಿಂದ ಹಾಳು ಮಾಡಿದವರು ಅದೇ ಅರಸರ ಜಾತಿಯವರಾಗಿದ್ದರು.

ಪ್ರಥಮ ಮಹಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿಯೂ ದ್ವಿತೀಯ ಮಹಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ಒಂದಾದ ಕ್ರಿಶ್ಚನ್ನ ಧರ್ಮದವರೇ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಶತ್ರುಗಳಾಗಿ ಕೋಚ್ಚಾಳು ಜನಸಂಹಾರ ಮಾಡಿದರು.

ಒಂದೇ ಬೌದ್ಧ ಧರ್ಮದವರಾದ ಚೀನ-ಜಪಾನ ದೇಶದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ೬೦ ಲಕ್ಷ ಜನರು ಸತ್ತರು.

ಹಿಂದುಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಕೋಲಾಹಲ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಂಡ ಮುಸಲ್ಮಾನರೇ ಮೊನ್ನೆಮೊನ್ನೆ ಬಂಗಲಾ ದೇಶ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗುವಾಗ ಮೂವತ್ತು ಲಕ್ಷ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಕ್ರೂರ ಕೊಲೆ, ಲಕ್ಷವಧಿ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲೆ ರಾಕ್ಷಸಿ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡಿದರು.

ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿದಾಗ 'ಜಾತಕೋ ಜಾತ ವೈರಿ ಪಾನಿಕೋ ಖಂಜಾರ (ಹಾವೆಸೆ) ವೈರಿ' ಎಂಬ ಹಿಂದೀ ಗಾದೆಯ ವಾಕ್ಯ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇರಲಿ.

ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಕೊಲೆಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅದು ವಧೆಯೋ ಹತ್ಯೆಯೋ ಎಂಬ ಬಗೆಯೂ ಒಂದು ಶಬ್ದಜ್ವಲ ವೃತ್ತಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲದಿನ ನಡೆಯಿತು. ವಧೆ ಅಂದರೂ ಕೊಲೆ ಹತ್ಯೆಯೆಂದರೂ ಅದೇ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ

ಅರ್ಥವಿರುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಗೆ ಗೊತ್ತಿರದ್ದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡುವುದು ಸಹಜವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಿಷ್ಪಾಪ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವದಕ್ಕೆ ಹತ್ತೆ ಎಂತಲೂ ಪಾಪಿಷ್ಠರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವದಕ್ಕೆ ವಧೆಯೆಂತಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಶಬ್ದಪ್ರಯೋಗವಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಬೃಹ್ಮಹತ್ಯೆ, ಸ್ತ್ರೀಹತ್ಯೆ, ಬಾಲಹತ್ಯೆ, ಗೋಹತ್ಯೆ ಎಂದಲೂ ಕುಸವಧೆ, ಕೀಚಕವಧ, ಬಕಾಸುರವಧೆ, ರಾವಣವಧೆ, ಎಂತಲೂ ಒಂದೇ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎರಡು ಶಬ್ದಗಳಿವೆ. ಇದರ ಚರ್ವಿತ ಚರ್ವಣವಾದಮೇಲೆಯೇ ಎಲ್ಲರೂ ಗಾಂಧಿ ಕೊಲೆಗೆ ಗಾಂಧಿಹತ್ಯೆ ಎಂದು ಅನ್ನಹತ್ತಿದರು. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಗಾಂಧಿಹತ್ಯೆಗೆ ಗಾಂಧಿವಧೆ ಎಂದು ಕರೆಯುವವರೂ ಇರಬಹುದು. ಅದು ತಪ್ಪು. ಗಾಂಧಿ ಕೊಲೆಯು ಗಾಂಧಿಹತ್ಯೆಯೇ ಹೌದು.

ಈ ರೀತಿ ರಾಷ್ಟ್ರಪಿತನ ಪೂರ್ಣಾಹುತಿಯಾಯಿತು. ಮಹಾತ್ಮರ ಮರಣವೂ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಸಾಧಿಸಿಯೇ ಬಿಡುವದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮುಸ್ಲಿಮಾನರೇ ದುಷ್ಟರೆಂದೂ ದೇಶದ್ರೋಹಿಗಳೆಂದೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ನಡೆದಿತ್ತು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಮರಣದಿಂದ ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆ ತಪ್ಪೆಂದೂ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿ ಧರ್ಮದವರಲ್ಲಿ ಸುಷ್ಟ ದುಷ್ಟ ರಿರುವರೆಂದೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಜನತೆಗೆ ಕಂಡುಬಂತು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮರಣ ಈ ರೀತಿಯಿಂದಾಗಬಹುದೆಂದು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಎಂದೂ ಅವರು ಚಿಂತಿಸಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ತಮ್ಮನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಗುಂಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯುವಾಗಲೂ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ದ್ವೇಷ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡುವಾಗಲೂ ತನ್ನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ದೇವರ ಹೆಸರು ಬರದಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಅಹಿಂಸೆಯ ಸಾಧನೆ ವ್ಯರ್ಥವೆಂದೂ ಅವರು ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಗುಂಡು ತಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವಾಗ ಆ ಮಹಾತ್ಮನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಬಂದ ಕೊನೆಯ ಶಬ್ದಗಳೆಂದರೆ “ ಹೇ ರಾಮ, ಹೇ ರಾಮ !”

ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಕೊಲೆ ಮಾಡುವ ಸಂಚು ಸರವಾರ ವಲ್ಲಭಭಾಯಿಯವರಿಗೂ ಪಂ. ಜವಾಹರಲಾಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅಂತೆಯೇ ಅವರು ಸಹಷ್ಪ ಮಂಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸಿದ್ದರು. ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಗುಪ್ತ ಪೋಲೀಸರನ್ನು ಸಾದಾ ಉಡುಪಿ ನಲ್ಲಿ ಇಡಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಪೋಲೀಸರ ರಕ್ಷಣೆ ತನಗೆ ಬೇಡಲೂ ರಣ ತ್ಯಾರ್ಥನಾ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವದೇ ಗುಪ್ತ ಪೋಲೀಸರು ಖಂಡಿತ ಇರಕೂಡದೆಂದು ಗಾಂಧೀಜಿ ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಸರವಾರ ವಲ್ಲಭಭಾಯಿಯವರಿಗೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಗುಪ್ತಪೋಲೀಸರನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು.

ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ನಿಧನದಿಂದ ದೇಶ ಅನಾಥವಾಯಿತು ದೇಶಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವಿಲ್ಲದಾಯಿತು. ಗೋಡಸೆಯು ಗಾಂಧೀಯವರ ದೇಹವನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದ

ಪಾತಕಿಯೆಂದು ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರಿರುವವರೆಗೆ ಅವನ ಪಾಪ ಮರೆಯದಂತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಗಾಂಧಿಭಕ್ತರೆಂದೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಗಾಂಧಿ ಟೊಪ್ಪಿಗೆ ಧರಿಸಿ ಗಾಂಧಿ ಹೆಸರಿನ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಆರಿಸಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಗಾಂಧಿ ತತ್ವಗಳನ್ನು ದಿನಾಲು ತುಳಿದು ಅವರ ಆತ್ಮವನ್ನೇ ಗುಂಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮಂಥ ಪಾತಕಿಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆಯೂ ಕಾದಿಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡವೇ ?

ಸರದಾರರು ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಉಳಿಸಿದರು

ಸರದಾರ ವಲ್ಲಭಭಾಯಿ ಪಟೇಲರು ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವದಿಂದ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಇವ್ವಷ್ಟು ಸ್ವರಾಜ್ಯವಾದರೂ ಭವ್ಯವಾಗಿ ಉಳಿಯಿತು. ಒಂದೇ ಒಂದು ವರುಷದಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೆ ಐದೂವರೇನೂರು ದೇಶೀ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ನಾನಾತರದ ಯುಕ್ತಿ ಪ್ರಯುಕ್ತಿ ನಡೆಯಿಸಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಿಲೀನಗೊಳಿಸಿ ನಿಜವಾಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತವನ್ನು ಸಮರ್ಥಮಾಡುವ ಶಿಲ್ಪಿಯೆಂದು ಹೆಸರಾದರು. ಸೊಕ್ಕಿನ ನಿಹಾಮರನ್ನೂ ರಜಾ ಕಾರರನ್ನೂ ಮೂರೇ ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಣಮುಕ್ಕಿಸಿ ಏಕತಂತ್ರ ಭಾರತ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದರು. ಇಂಥ ಅದ್ವಿತೀಯ ಉಕ್ಕಿನ ಮುಖಂಡನಿಗೂ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯ ಮರ್ಯಾದೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂದೇ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ದುರ್ದಿನಗಳು ಆರಂಭವಾದವು. ದೇಶಭಕ್ತಿಯ ಬದಲು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಆಸಾಯಿ, ದ್ವೇಷಗಳು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಮೊಳಕೆ ಒಡೆದವು. ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಜನ್ಮ ದಿನವೇ ಈ ವೈಯಕ್ತಿಕ ದ್ವೇಷದ ಬೀಜಾರೋಪಣೆ ಯಾಗಬೇಕೇ ? ಪಂ. ನೆಹರು ಅವರ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೇ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಳದಲ್ಲಿ ಸರದಾರ ಪಟೇಲರ ಹೆಸರು ಇಲ್ಲದ್ದು ಲಾಡ್ ಮೌಂಟ ಬಾಟನ್‌ರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರಮೇಲೆ ಪಂಡಿತ ಜವಾಹರಲಾಲರ ವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು. " ಸರದಾರ ವಲ್ಲಭಭಾಯಿಯವರ ಕರ್ತೃತ್ವ ಶಕ್ತಿ ಅವರ್ಣನೀಯವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಹುಟ್ಟಿದ ಭಾರತೀಯ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಅವರು ರಕ್ಷಾಕವಚದಂತಿದ್ದಾರೆ " ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಕೇಂದ್ರ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಳದಲ್ಲಿ ಸರದಾರರ ಸೇರ್ಪಡೆ ಆಯಿತು. ಇದು ನಮ್ಮ ಭಾರತೀಯರ ಕರ್ಮ ಕಥೆ. ಈ ಕಥೆ ಇತ್ತಿತ್ತಲಾಗಿ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಮೊದಲು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮಹಾಪುರುಷ, ಸರದಾರರಿಗೆ ಈ ಅಪಮಾನ ಸಹಿಸುವುದು ಶಕ್ಯವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯ ಆಗ್ರಹ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಮನಗಂಡು ಅದನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ದೇಶಸೇವೆಯ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದರು. ಏಕಸಂಧ ಭಾರತವೇ ಅವರ ಮಹಾನ್ ಕಾರ್ಯದ ಸಾಕ್ಷಿ. ಸ್ಮಾರಕ.

ಸ್ವರಾಜ್ಯ ರಥ ಎಡವುತ್ತ ತಡವುತ್ತ ಸಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಮೊದಲಿನ ಹತ್ತುವರುಷ